ISSN 0132-4462.
№ 8 2007
СЕРПЕНЬ

перець

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— У мене, дорогенька, тільки одне бажання: зроби так, щоб цей ставок знову став громадським, для всіх!

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олексій КОХАН (тема Леоніда Телятникова)

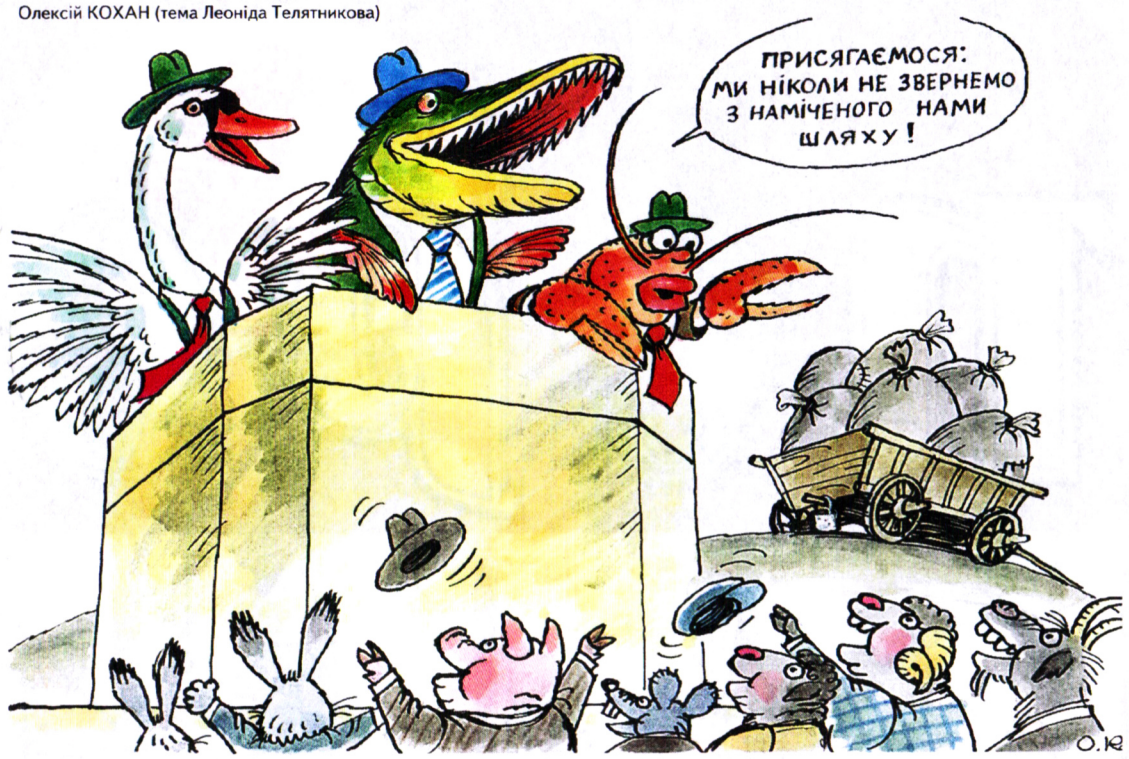

МАЛО!!!

Майже з натури

Діда Андрія листоноша умовила передплатити одну газету, що виходить аж у Києві.

— Прочитаєте газетку і буде про що увечері з бабою погомоніти. А то я вам лише мило і пенсію ношу.

— І зубну пасту.

— Так ви ж її ніколи не берете.

— Та навіщо ж її брати, коли тих зубів у роті залишилося менше, ніж у панди.

Одне слово, після тієї розмови відрахував дід Андрій від пенсії кілька «мазепинок» і газету передплатив.

Та хоч виходила вона у Києві щодня, в їхню Конопатівку привозили раз на тиждень.

Взимку дід Андрій сідав біля вікна і починав читати. Кожну газету прочитував від її назви до підпису редактора. Як він казав: «Треба читати. За неї ж гроші плачено!» Влітку робив це під вербою на дубовій колоді, що лежала на м'якому споришеві біля двору уже кілька десятиліть. Сусіда, дід Микола, частенько сідав поруч і чекав поки дід Андрій вичитає щось цікавеньке, відкладе пресу вбік і скаже:

— Ось ти, Максимовичу, темнота, газет не читаєш. А тут ось пишуть...

— І що ж там пишуть? — статечно запитував дід Микола.

— Пишуть, що ми з тобою живемо гарно. Що рівень життя зростає, пенсії збільшуються...

— Ти ба? — дивувався дід Микола. — Весела газета... Мабуть, гумористична...

— Та ні... Дуже серйозна!..

А одного дня дід Андрій відклав убік газету і зітхнув:

— Виявляється, погано, ми, Максимовичу, з тобою живемо.

— Так я це і раніше тобі казав.

— То ти казав, а це в газеті написано... Написано, що жили ми нікудишньо. Але незабаром буде так гарно, наче вареникам у сметані.

— А що ж для цього треба зробити?

— Треба на наступних виборах проголосувати за потрібну партію. А вона все зробить.

— Так то ж лише обіцянки.

— Та ні. Совість у людей прокинулася. Дивись: одні пропонують зняти депутатську недоторканість, а інші ще й депутатську зарплату зробити таку, як у сторожів.

— Я тобі, Андрію, при цій оказії розкажу один старий анекдот. Найнявся якийсь чоловік сторожем на м'ясокомбінат. Місяць працює, два. «А чого це ви зарплати не одержуєте?» — питає керуючий. «Тю! — здивувався сторож. — Хіба тут ще й гроші платять?» От і депутатам не потрібна та зарплата. Вони за місце у списку такі суми викладають, що нам із тобою і не снилося. Їм би тільки до «хлібного місця» дорватися.

— А ось ще обіцяють при народженні третьої дитини аж по п'ятдесят тисяч гривень давати,— замріяно каже дід Андрій.

Тут із двору вийшла баба Надя і грізно зиркнула на діда:

— А ти вже й рота роззявив! Мало дають! Почекаємо ще трохи...

Дід Андрій махнув рукою, встав і хотів був забрати газету, щоб було чим уранці у грубці розтопити. Та забирати не було чого: сусідська коза вже дожовувала останню сторінку...

Михайло ПРУДНИК.

ОПА

ІНФОРМАЦІЙНЕ АГЕНТСТВО «ПЕРЦЯ»

НІБИ ЖАРТ

На прес-конференції в УНІАНі міністр праці та соціальної політики Михайло Папієв розповів, що уряд здійснює невідкладні кроки з послідовного підвищення рівня життя працюючого населення. Тому зростання ВВП становить 7,9 відсотка, а показники інфляції за сім місяців цього року — лише 5,6 відсотка. І об'єктивних причин для зростання цін немає.

Об'єктивних причин немає, а ціни щодня ростуть. Тут значить спрацьовують якісь суб'єктивні чинники? А раз суб'єктивні, то уряд ніби й ні при чому.

ДОНОШУЄМО ЗА ЄВРОПЕЙЦІВ

Аж 77 тисяч тонн товарів із групи «секонд-хенд» завезено минулого року до нашої країни,— по 1,6 кг на одного українця.

Таким станом речей стурбована президент-голова правління Української асоціації підприємств легкої промисловості Валентина Ізовіт: «Ці то-

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Тобі дорого?! Бери, чоловіче, завтра буде дорожче!

Усмішки з конверта

ДОБРЕ...

— Семеновичу, ходімо до бару та перекинемо по чарочці,— кличе сусіда Петро.

— Не можу.

— Не комизся, я пригощаю.

— Та не комижуся. Я таблетки п'ю.

На те Петро глибокодумно:

— Таблетки — то добре...

БІДА

— Ох, Марино, таку біду маю! Уві сні чоловік так хропе, що стіни ворушаться, і нічим не можу зарадити.

— То, Ганю, ще півбіди. А мій гад усе плямкає, ніби цілується з кимось.

Іван ТОКАРЧУК.

м. Камінь-Каширський на Волині.

УПІЗНАЛИ

Чоловік заплив за буйки.

— Працівника податкової служби просимо повернутися у зону купання! — кричать йому із рятувального човна.

Чоловік оглянувся,— більше за буйками ніхто не плаває.

— Працівника податкової служби просимо повернутися в зону купання! — повторюють із рятувального човна.

Чоловік розвернувся і поплив до рятувальників.

— Звідки ви знаєте, що я працюю в податковій службі? — питає.

— Так інші ж он гребуть від себе, а ви до себе...

Олексій ЄВДОКИМЕНКО.

м. Судак, Крим.

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ

«Шановний, пане редакторе!

Я передплатив вашу газету на наступний рік. Мій сусід теж. Тільки у нас до вас є одне прохання: чи не можна її випускати в рулонах і без тексту?..»

У СУДІ

— Громадянин Федоренко! Вам належить сплатити чотириста гривень штрафу за образу державного службовця... Ви щось хотіли сказати, підсудний?

— Взагалі то хотів... — підвівся з лави Федоренко. — Але при таких цінах...

Євген КУЛЯБІВ.

смт Згурівка Київської області.

НА ТИГРА

Розмовляють нові українці:

— Братва, я знаю одне містечко, де можна шикарно пополювати на тигра.

— Це далеко?

— Та ні... Тільки треба буде вичекати десь із півтори години.

— Чого?

— Та у них там у першому відділенні клоуни, фокусники, повітряні акробати...

Костянтин ЦАПЕНКО.

м. Харків.

вари, які іноземці викидають, як непотріб, завозять в Україну без належної санітарно-гігієнічної експертизи. Часто вантаж потрапляє в Україну без сплати мита. Сюди також «іде» частина гуманітарної допомоги, яку мають передавати у заклади соціальної опіки. Останнім часом частка імпортованих товарів на українському ринку зросла до 80—90 відсотків. «Секонд-хенд» і контрабанда майже повністю знищили легку промисловість України».

У ПОШУКАХ СПРАВЕДЛИВОСТІ

Не знайшовши справедливості в правоохоронних органах і органах юстиції України, багато наших громадян звертаються до Європейського суду з прав людини. За півроку тут зареєстровано аж тисячу триста заяв українців. І хоча у порівнянні з першим півріччям минулого року їх стало значно менше, Україна за кількістю скаржників перемістилася з третього лише на четверте місце. Попереду нас — Росія, Румунія, Туреччина.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Будете їх розбирати? Можна і мені з вами? У мене — досвід!

Олександр КОСТЕНКО

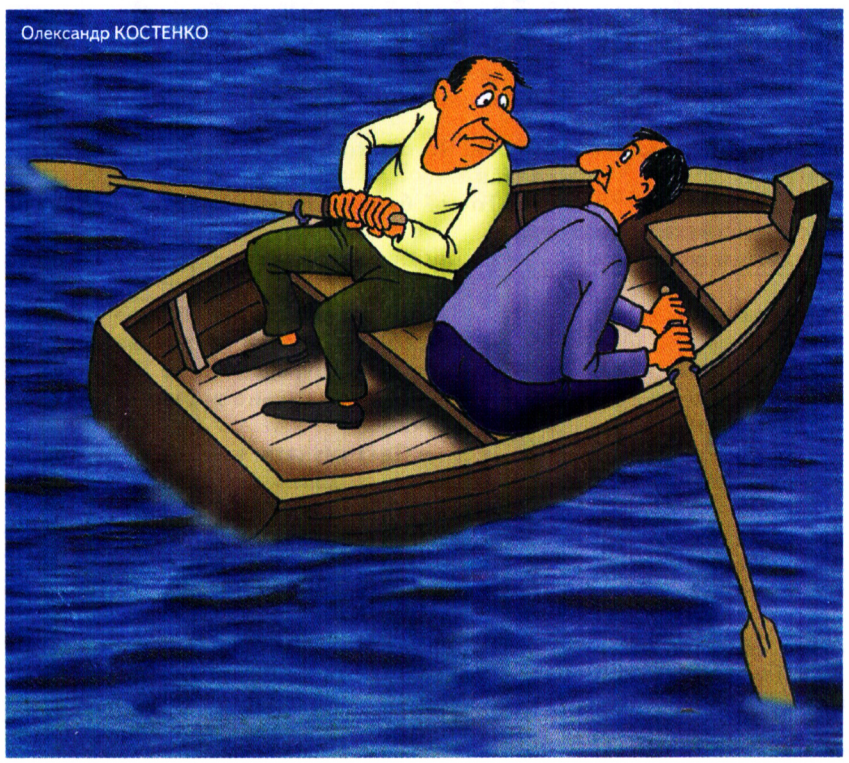

З ДУМОЮ ПРО МАЙБУТНЄ

Спочатку
віддамо заводи;
відтак —
ліси,
лани
та води...
Залишаться
лишень «свободи».

РИТОРИЧНЕ

Сьогодні вони —
депутати,
а завтра про них
де питати?

Валерій ВОЙЦЕХОВСЬКИЙ.

м. Київ.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Василь ФЛЬОРКО

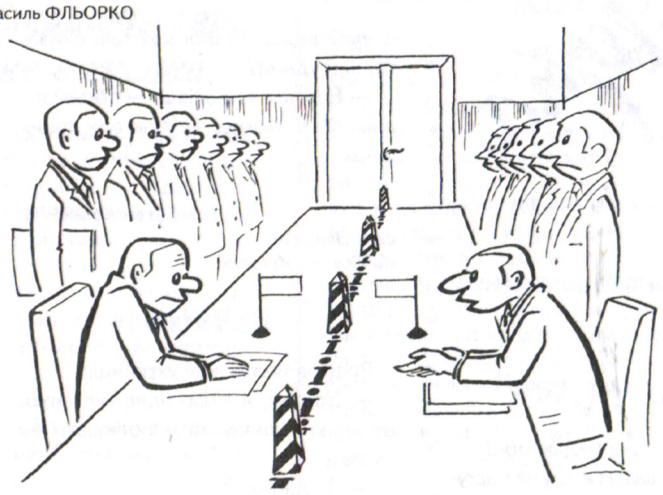

ОГОЛОШЕННЯ

«Вилетів із квартири папуга Гоша! Дітям до шістнадцяти років ловити не рекомендується!..»

Надіслав Ігор СИЧ.

м. Херсон.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Гаразд, розкажу. А ти втримаєш язик за зубами?

— Не знаю, не пробувала.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Ви не скажете, а стриптиз буде?

ГУМОРЕСКА

Я не з тих жінок, що гнуться в покорі перед своїми чоловіками. Я знаю собі ціну й ніколи нікому не дозволю бути вище за мене.

На другий же день після весілля я чітко і твердо визначила чоловікові свою позицію: або я той, або ні я не той, ні ти не той... Він хотів щось відстояти, але нема дурних — поженилися. Я йому сказала: і не думай завойовувати собі емансипацію, бо нічого не вийде.

Найкраще це він зрозумів тоді ж уранці біля крана.

Я надумала зготувати сніданок.

Відкрутила кран, налила повну каструлю води й поставила на плиту. Потім укинула м'ясо. Вода в каструлі потекла на конфорку. І — зашипіло, задиміло, вдарило мені в очі. Я закричала: «А будь воно все прокляте!..» Він прибіг і вимкнув газ.

— Хоч ти не заважай,— сказала йому.

— Я не заважаю, кохана, я хотів допомогти,— каже він.

— Якби хотів, то допоміг би, а то стоїть як бовдур, а тут дим очі виїдає.

— Не треба так грубо,— каже він. — То не дим, а пара.

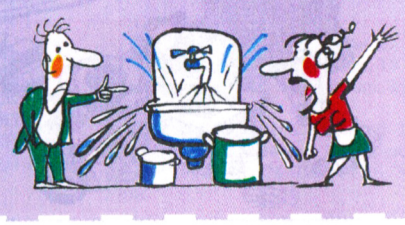

— Яка там у чорта пара! Коли не тямиш, то не балакай! — відрубала я йому.

А він мені ще й пояснює:

— Дурненька ти, то ж звичайнісінька пара. Вода витекла на розжарену плиту й випаровується.

— А ти розумний, ге?! — категорично я його спитала. — Ти не дурний?! То йди собі геть. А плити моєї не чіпай! Випаровується... Ич, професор знайшовся! Дим, дим, дим, дим!

Тут він схопився спочатку за голову, а потім за кран.

Ех, це вже довело мене до краю.

— Ти й сюди свого носа пхаєш? Не твоє діло, що ллється! — і відкрутила знову.

— Що ж ти робиш?

— А те роблю, що по-твоєму не буде!

— То хай буде по-твоєму, тільки не відкручуй крана, бо буде потоп!

— Он ти який боягуз! Я й не знала. Потопу боїшся! Чого ж тоді до весілля мені про це не сказав?

— То хай буде як буде, тільки не відкручуй крана.

— Ні, не буде!.. І я не відкручую, а закручую.

— Ну, поміркуй же: відкручувати — до себе крутити, а закручувати — від себе. А ти крутиш до себе.

— То й правильно роблю, що до себе кручу.

— Закручувати ж — од себе крутити.

— Ні, до себе.

— Од себе, кохана.

— Ні, до себе, мій дорогенький! — тупнула я ногою так, щоб він зрозумів, як крутити.

— Та од себе ж...

— Ти звик усе од себе робить, а, не бійся, до себе в хату нічого не принесеш. Все од себе, все од себе. Тільки я повинна до себе...

— Та вода он через верх уже біжить.

Микола КАПУСТА

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

— Нехай хоч і через два верхи, все одно ти наді мною командувати не будеш.

І що, ви думаєте, він сказав?

— Потрібна ти мені, щоб я над тобою командував!

— Ах, так он як ти заспівав! — відповіла йому. — Ти б так і зразу сказав, що я тобі не потрібна. Ще до весілля треба було сказати.

— Та потрібна. Ти не так мене зрозуміла.

— То я дурна? Так?

— Та розумна. Я просто хочу припинити наші сварки, щоб ми могли мирно жити.

— Не будемо мирно жити, коли хочеш, щоб усе було по-твоєму!

— Хай буде по-твоєму, тільки закрути кран, бо вже вода в кухні стоїть.

— Ти знову за кран? Знову за воду? Хай біжить, нехай ллється, хай через вікна дзюрчить-переливається, хай усіх сусідів заливає, а по-твоєму не буде.

І таки по-моєму вийшло!

Я не з тих жінок, що гнуться в покорі перед своїми чоловіками. Хоч ми й розлучилися на третій день, але я знаю собі ціну і ніколи нікому не дозволю бути вище за мене.

Дмитро ЧЕРЕДНИЧЕНКО.

м. Київ.

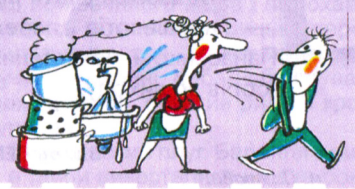

Вітаємо ювіляра!

Відомого письменника
— поета, прозаїка, —
лауреата багатьох
літературних премій,
заслуженого діяча
мистецтв України,
давнього автора нашого журналу
Олексу Яковича ЮЩЕНКА
з його достославним 90-літтям.

Дружній шарж Анатолія АРУТЮНЯНЦА

ПЕРЕЦЬ І ГІРЧИЦЯ

У районі в ресторані
За столиком двоє;
Вивчили меню старанно —
Їжу і напої.

Все принесла їм до столу
Дівчина тим часом.
Чоловік жує спроквола,
Запиває квасом.

І дівча-офіціантка
Підвела очиці:
— Може вам іще подати
Перцю чи гірчиці?

Чоловік сказав байдуже
Дівчині хорошій:
— Ні, не треба навіть хрону,
Краще не припрошуй.

Чи не бачиш? — сидить жінка.
Не буду я критись:
Вона мені за столом —
Перець і гірчиця!

БЕЗГРІШНИЙ ГРІШНИК

За народними мотивами

— Грішний ти! — отець мовляє. —
Бий поклони і молись,
Лиходійнику! Прощення,
Може, вимолиш колись!

Виверта Іван кишені,
Промовля не жартома:
— Я безгрішний! Бачиш, отче? —
Ні копієчки нема!

ШТАТНИЙ ОРАТОР

На збори ходить він,
Неначе на парад,
І голосом, як дзвін,
Рече єдину фразу:
— Хто не веде вперед,
Штовхає той назад! —
... Нічого більш не чув
Од нього я ні разу.

ГАРНА ШАПКА

В тебе шапка — що й казать:
Є що людям показать,
Особливо взимку,
А як тую шапку знять,—
Ти вже невидимка.

ІРОНІЯ ДОЛІ

Мав колись високий чин,
А тепер лишився ні з чим
(Бо дістався йому той чин
Без причин!)

МЛИНОК

Меле він, як добрий млин,—
От навчився, бісів син!
... З борошна печуть млинці
Та пухнасті буханці,
А з його молотця —
Ані хліба, ні пиття.
Є такі в нас депутати:
У промовах — лиш цитати.

КОМПОЗИТОР-УДАРНИК

Від його сонати
Можна сконати.

Є у Ющенка-поета, шановного ювіляра нашого, ціла в'язка віршів-пісень. Зокрема, завдяки йому кількадесят років тому по всій Україні нашій співочим людом на всі голоси оповіщалося, що:

Над широким Дніпром,
Над лужком-бережком
Сходить, сходить сонечко молоде.

Сьогодні саме враз буде сказати, що в перчанському літературному архіві за 1969 рік зберігається рукопис одного твору, до тієї пісні дотичного. Розповідь ведеться нібито від імені О. Ющенка. Ось вона.

Коли ми з піснярем Платоном
Створили гарний гімн про буряки,
То якось ранечком —
Багряним і червоним! —
Нас пригощали у селі дядьки:
Ну — хоч не рідні,
А свої ж таки!..
Але, скажу, химерно пригощали:
Чи то в сердечній простоті вважали
Нас за «інфартиків» цілком?
Бо чималенькі кухлі наливали
Лише солодким, свіжим... молоком!
Та пирогами частували над Дніпром...
Таке знущання — на своїй землі!
А добрі друзі, нібито й не злі —
Сліпчук, Цинковський,
Із Терешком на чолі —
Придумали на мене
Достеменне
Оцю пародію гуртом:
«Над широким Дніпром,
Над лужком-бережком
Ходить, ходить Ющенко з пиріжком».
Ну, ця пародія, звичайно, натякає,
Чого поет до пиріжка шукає...

Від редакції. *Бажаємо ювілярові, щоб у нього завжди було не тільки на пиріжки та молоко, а й на усе інше; та щоб ніколи не бракувало снаги, аби з усім цим упоратися. А для читача — додамо:* **пісняр Платон** *— це композитор П. Майборода;* **Сліпчук, Цинковський** *— українські поети;* **Терешко** *— добрий друг Олекси Яковича і не хто інший як сам автор цієї віршованої дружньої усмішки — поет* **Терень Масенко.**

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Спокуси моїм іменем електорат супротивника!

Чи знаєте ви, що...

... Швидше за всіх кубик Рубика збирають дальтоніки.

... Найцікавіші пісні у акина виходять у лазні.

... У дієтичних їдальнях подають виделки тільки з одним зубчиком.

Вячеслав ОСТРОВЦЕВ.

м. Краматорськ.

Микола КАПУСТА

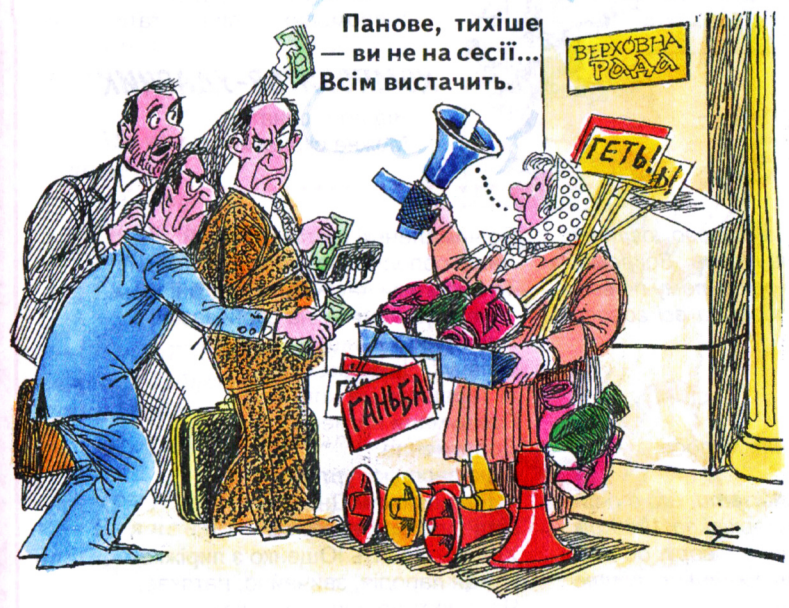

ВИБОРИЗМИ

• *Сло́ва, яке дає кандидат, уже ніхто не хоче брати.*

• *Парадокс: чим солодші обіцянки депутатів, тим дорожчий цукор.*

• *Найкращі перспективи кожен кандидат бачить зі своєї дільниці.*

• *Програма кандидата: кому багато дано, той буде мати все.*

• *Ми думаємо, що вони думають, а насправді вони замишляють.*

Флоріан БОДНАР.

м. Чернівці.

СОН У РУКУ

ГУМОРЕСКА

Панасенко прийшов на роботу в поганому настрої. Голова гула, ніби вулик із бджолами.

— Неприємності? — поцікавився Гостроносик.

— І не питай...

— А що сталося?

— Сон поганющий приснився,— зітхнув Панасенко. — Тепер не знаю, з якого боку нещастя чекати.

— Пронесе...

— Спасибі за підтримку.

— А що приверзлося, якщо не секрет?

— Навіть сказати страшно.

— А ти не мучся, відразу полегшає,— порадив Гостроносик. — По собі знаю.

— Приснилося, що нібито я не витримав та привселюдно назвав нашого Нестора Трохимовича дурнем.

— Шефа?! Ну ти даєш! — присвиснув Гостроносик. — Герой! На таке мало хто зважиться.

— І не кажи...

— А він знає?

— Що? Що дурень?

Гостроносик відкашлявся.

— Чи знає, що тобі приснилося?

— Звідки?

— Тоді нема нічого страшного.

Тут саме нагодився Микитчук із сусіднього відділу.

— Привіт ударникам! А якого це ребуса ви зранку розгадуєте? Третій не потрібний?..

— Ще тільки тебе не вистачало,— визвірився Панасенко.

Та відчепитися від Микитчука було не так легко. Став, ніби вкопаний.

— Поки не зізнаєтеся,— заявив,— не піду — хоч ріжте!

Гостроносик сердито сплюнув убік і коротко пояснив.

— З глузду з'їхав! — зойкнув Микитчук, злякано відступаючи від Панасенка. — Як можна?!

— Так це ж уві сні! — гримнув Панасенко. — Розумієш, дубова голово, чи ні?

— А нащо й уві сні кричати на повний голос?

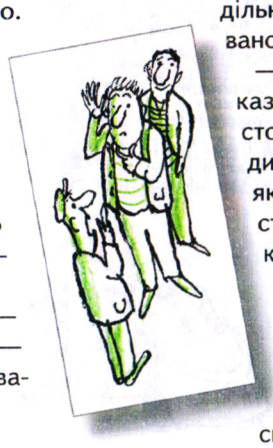

— Ніхто не кричав!

— А я скажу — кричав! Я це категорично заявляю, як твій сусід. Мало того,— наполягав Микитчук. — Репетував! А в нормальної людини на умі те, що в сонної на язиці,— перефразував прислів'я Микитчук і, співчутливо побажавши приємних сновидінь, пішов собі далі.

Незабаром про те, що Панасенко назвав їхнього шефа дурнем, знала уся фірма.

Нестор Трохимович викликав Панасенка до себе. Поруч із ним сидів дільничий інспектор Фарбованський.

— Так що там ви про мене казали? — поцікавився Нестор Трохимович, пильно дивлячись на Панасенка, який ніяково тулився під стіною й нервово підсмикував штани.

— Нічого...

— А приснилося?

— Та ніби назвав вас нехорошим словом.

— Кажуть, що ти на своєму робочому місці це погане слово сорок разів повторив...

— Не рахував.

— У нас є кому рахувати.

— Просто розповів... Мовляв, приверзлося отаке...

— Сон у руку,— додав дільничий. — На перший раз оштрафую вас на п'ятдесят карбованців, а коли іще щось подібне приверзеться, вживемо суворіших заходів.

А незабаром Нестора Трохимовича — тю-тю... Потурили з роботи. Сказали:

— Раз підлеглі навіть уві сні вас називають дурнем, то так воно, мабуть, і є. Ідіть на пенсію і не ганьбіть фірми.

Коли призначили нового шефа, той найперше, що зробив,— викликав до себе Панасенка:

— Значить, так,— попередив він підлеглого. — Із сьогоднішнього дня вам нічого не сниться і снитися не може! Зрозуміли?!

— Я взагалі спати не буду... — прошепотів переляканий Панасенко і на ватяних ногах побрів до виходу.

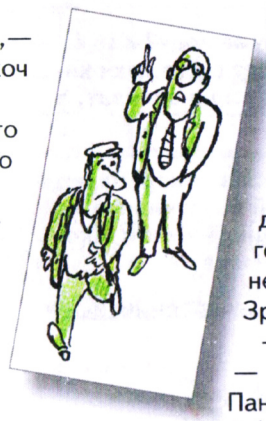

Віктор СЕМЕНЯКА.

м. Полтава.

ЗАСПОКОЇВ

УСМІШКА

Знімається кінофільм, дія якого розгортається на тлі життя стародавнього Риму.

— Зніміть годинник із руки!— кричить режисер до актора, що виконує головну роль.

— Не хвилюйтеся!— заспокоює той.— Тут усе нормально. На моєму годинникові римські цифри...

Надіслала
Олена ЧОРНАВСЬКА.
м. Коростень
на Житомирщині.

Василь ФЛЬОРКО

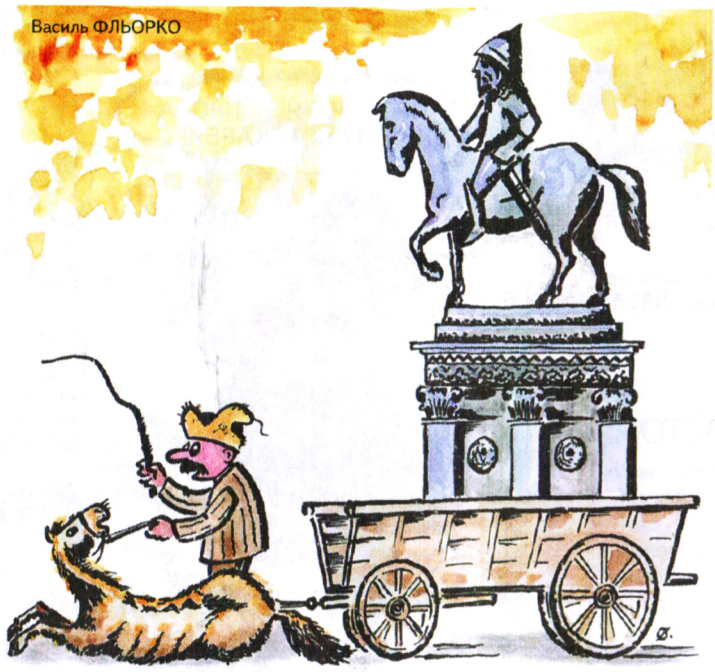

Віталій ГРІНЧЕНКО

НЕ БУВ СКУПИМ

Судили злодія, та він гуля на волі.
— Везе тобі,— зустрівся кореш з ним.—
Видать, ти був улюбленцем у долі?
— Та ні, не був... із суддями скупим.

БОГ ВИНУВАТИЙ

— Бог зовсім совісті тобі не дав.—
Сказала мати бовдуру синочку.
— Як Бог не дав,— синок у позу став,—
Чого тоді на мене котиш бочку?

ЯКІ Є ДЕПУТАТИ

Переконались ми сьогодні
(Хоч з виду всі вони поважні),
Що депутати є народні
І депутати є... продажні.

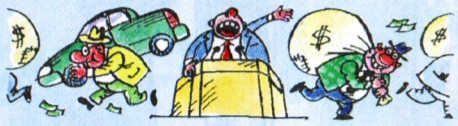

ВАЖКО УЯВИТИ

— Який із нього в біса Бегемот,—
На псарні дзяволіла Шавка,—
Якщо, немов корито, має рот
І ні на кого, уявіть, не гавка?

ПОКИ СУМЛІННЯ СПИТЬ

Сумління докір нині спить у нас.
Чи не тому й трапляється так часом:
Псевдомистецтво пхають на Парнас,
Коли Мистецтво скніє... під Парнасом?

ОПТИМІСТИЧНИЙ ОСЕЛ

БАЙКА

Гнідого стрів Осел біля сараю:
— Не заздрю долі, Конику, твоїй:
Конячий рід помітно вимирає.
Гнідий зітхнув: — Так само, як і твій.
— О ні,— Осел,— ми не волаєм «пробі!»
На нашу кількість не впливає час.
Та й, окрім того, у людській подобі
Ти знаєш, Коню, скільки нині нас?!

Володимир ДУГАР.
м. Карлівка
Полтавської області.

ДРУЖЕ ПЕРЧЕ!

Нещодавно я побував на святі меду, яке проводилося в музеї під відкритим небом, що у Пирогові під Києвом. І переконався, як можна «стригти купони на голому місці». За кілька сот метрів до паркування автомашин хлопці в зелених жилетах перегородили дорогу мотузкою і «рубали» з кожного водія по п'ятірці.

«Ви б ще до самісінької траси вийшли!»— пожартував я. І що б ви думали? Коли через кілька годин повертався додому, то вони вже стояли за кілометр від місця паркування і брали по п'ятірці за проїзд польовою дорогою. Повз них час від часу проїздила міліція і ніякого порушення в цьому не бачила. Чи просто не хотіла бачити.

Віктор КОВАЛЕНКО.
м. Київ.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Браття, ворог суне!
— Постривай! Зараз виберемо наших захисників...

Народні усмішки

ВИХОВАНІСТЬ

У вагон метро заходить жінка. Якийсь чоловік зводиться зі свого місця, але вона натискує йому рукою на плече:

— Дякую, сидіть.

На наступній станції він знову смикнувся встати, але вона рішуче знову присаджує його на лаву:

— Я ж вам сказала — сидіть!

Через три зупинки чоловік із острахом питає:

— А коли можна буде вийти? Я вже чотири станції переїхав...

ЩО СКАЗАВ

Лікар питає свого пацієнта:

— А до того як звернутися до мене, ви ще до когось зверталися?

— Так, лікарю. До аптекаря.

— І яку ж дурницю він вам сказав?

— Звернутися до вас.

ДЕ БАЧИЛА

У гості до лісничого приїхала племінниця.

— Ти лисицю бачила? — питається той.

— Бачила. По телевізорові.

— А в лісі?

— Ні. В ліс ми ходимо без телевізора.

Почула і записала Вікторія ПРОКОПЕНКО.
м. Київ.

СЕРЕДНЕНЬКА

— А освіта у вас яка?

— Та-а,— середненька.

— Середня чи середненька вища?

НЕ ЗІПСУЄШ

Чиновник явно хоче витягти з горянина хабара.

У гуцула грошей нема, тож він каже:

— Я, пане начальнику, принесу вам баранчика на шашлик!

Чиновник не вгаває:

— А що то за шашлик без коньячку?!

Вуйко зміряв його поглядом із ніг до голови:

— Звичайно, від коньяку баран гіршим не стане!

Почув і записав Флоріан БОДНАР.
м. Чернівці.

ПОПЕРЕДЖЕННЯ

Товстуля кондуктор у переповненому тролейбусі: «Громадяни пасажири, передавайте гроші на квитки, а то буду йти!»

Почув і записав Григорій ШВЕД.
м. Комсомольськ на Полтавщині.

ДУЖЕ ПРОСТО

Для того щоб без зволікань одержати 8,5 тисяч гривень при народженні дитини, тепер новонародженому досить прийти у відділення соцзабезпечення і пред'явити паспорт.

ЗАНОВО

— Максиме, оце кинув пити і наче заново на світ народився: усьому дивуюся, нічого не розумію.

Почув і записав Микола КОШАРА.
м. Новий Буг Миколаївської обл.

ДЕ ЗГОДА У СІМЕЙСТВІ

Бесідують двоє приятелів.

— Ось уже рік, як ти одружився,— каже один,— і у вас із дружиною ще ані разу до сварки не доходило. В чім секрет?

— А ми,— пояснює другий,— зразу ж після весілля домовилися і встановили черговість: один день дружина чинить так, як вона хоче...

— А на другий день?

— А на другий день я чиню так, як вона хоче.

ЧОГО ТІЛЬКИ НЕ СКАЖУТЬ!

Суддя звертається до підсудного:

— Шість свідків підтвердили, що то ви грабували.

— Ваша честь,— каже той,— якби ви тільки знали, чого мені наговорили про вас шістдесят чоловік! Але ж я їм не вірю!

УТРАТА

Вулична квітникарка питається другу:

— Чого це ти так засмутилася?

— Чоловік, який тільки що пішов звідси із букетом, два роки купував у мене квіти для своєї подруги, а завтра він на ній жениться. Важко втрачати такого клієнта!

Почула і записала Ліля МЕЛЬНИК.
м. Вінниця.

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Євген ХУДАЄВ

ВІНЕГРЕТ із ПЕРЦЕМ

Микола КАПУСТА

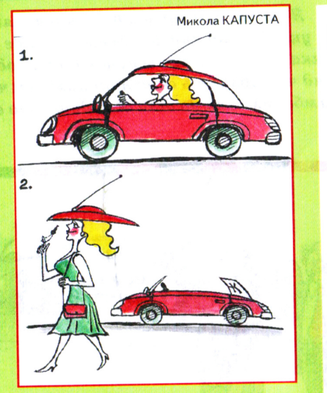

Сергій ФЕДЬКО

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Господи! Вже втретє за місяць нас грабують, ніби більше банків нема.
— А мені так зручніше — живу недалечко!

Андрій САЄНКО

Василь ФЛЬОРКО

Вадим СИМИНОГА

Микола КАПУСТА

Іван САВЛЮК

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

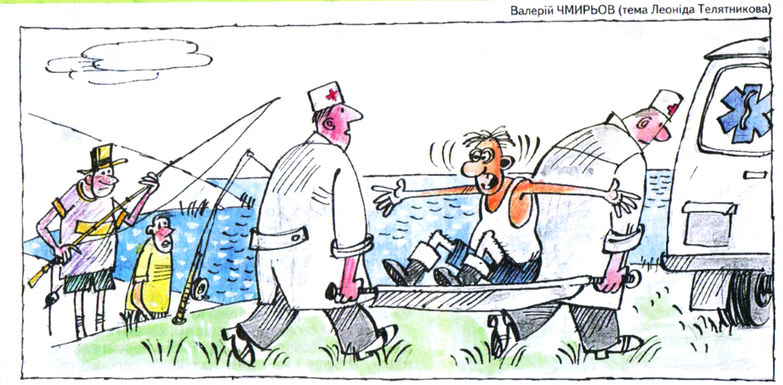

— У Миколи знову велика риба зірвалася...

Малюнки Володимира АДАМОВИЧА

Друже Перче!

Я думав, що хоч у 2007-му році, який проголошений в Україні Роком української книги, нарешті вийде повне зібрання творів Т. Г. Шевченка. Та, виявляється, що навіть один-однісінький, черговий, том навряд чи побачить світ найближчим часом. І чому у нас на словах — як на цимбалах, а як до діла доходить, то виходить великий пшик?..

Володимир ЗАХОЖИЙ.

м. Черкаси.

Олексій КОХАН

ІРОНІЗМИ

✓ Маємо те, що нічого не маємо.

✓ Наші олігархи можуть собі дозволити решту свого життя прожити абсолютно праведно.

✓ Ніхто не любить політичних партій, крім їхніх вождів та функціонерів.

✓ Найбільше владі вдається замовляти зуби беззубим.

✓ У більшості випадків голос совісті не стає навіть дорадчим.

✓ Вогонь революцій, як правило, гаситься кров'ю.

✓ Якщо й далі так піде, то скоро і прокурори, і судді стануть приватними!

✓ Чиновники всіх рівнів однакові, просто спокуси різні.

Борис РЕВЧУН.

м. Кіровоград.

ГУМОРЕСКА

Оце так спека! Хоч би городина не посохла. Коло ставка картопля ще цвіте, а під хатою уже в'яне, бадилля похилилося. Любка молоду вже риє, кущі рунтає. Оце ж, мабуть, сьогодні шпортала? Значить, на обід молода буде.

З такими смачними думками пробирався городами додому обідати Грицько Кирик.

Сонні кури сновигали подвір'ям, хекали відкритими дзьобами і клювали призьбу. Рябко переживав лиху годину в будці і на появу господаря солодко позіхнув.

Любка зщідила юшку і висипала картоплю в миску.

— Стрибни в льох по огірочки,— попросила вона чоловіка.

Грицько із ранку наморився і стрибати в льох йому не хотілося. Він глянув на дружину, але та якраз була зайнята невідкладною справою: рушником відганяла від столу мух, на яких спека діяла, як допінг.

Прохолода в льоху була такою приємною, що Кирик трошки постояв, а потім став повільно підніматися сходами. На подвір'ї щось гупало й брязкотіло. Здоровенний дикий кабан утокмачив рило у відро і намагався дістати щось із дна. Мабуть, це йому не зовсім таланило, бо сердився, мотав головою і гепав відром об землю.

— Любко! Любко!— крикнув Грицько з льоху. — Зачини двері сінешні!

— Чого ти там репетуєш? Об лутку тріснувся, чи що?

ДВОМА РЯДКАМИ

Зтуби

Найбільше згуб
З жіночих губ.

Пам'ятай

У коханок —
Сто проханок.

Процес пішов

Суспільства
розшарування —
Суцільне розчарування.

Запит виборців

Депутатів
Де питати?

Начальство

Високе начальство...
Це вище — начхальство.

Королі

Бізнесові королі
Не зростають на ріллі.

Молитва письменника

Боже, відведи
Слово від води.

Вершник

Дієслівні склав дві рими
І вже в Спілці під дверима.

Василь ПРОСТОПЧУК.

м. Луцьк на Волині.

ПАТЕНТНЕ БЮРО „ПЕРЦЯ“

Василь ФЛЬОРКО

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Леоніда Телятникова)

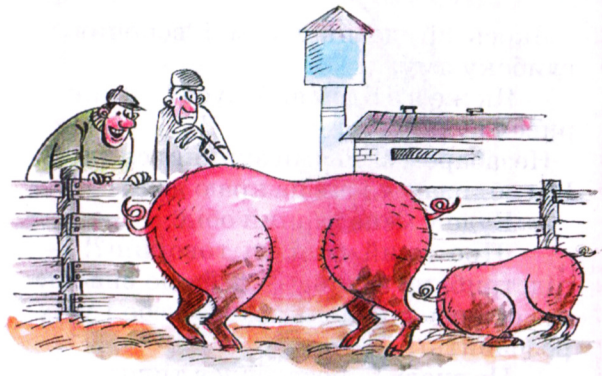

— Оце породу вивели — аж чотири окісти!

Василь ФЛЬОРКО

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

Олег ГУЦОЛ

Валерій СИНГАЇВСЬКИЙ

— З метою економії вирішили об'єднати в одне бюро конструкторів літаків і танків.

Любка лишила мух і вискочила на подвір'я. Узрівши таке неподобство, вона кинулася хвоськати кабана рушником.

— Чия вона, розсвиняча кров, забрела?! Щоб ти здохла! Ще курей похватає.

— Любко! Тікай у хату, він же дикий!

— Хто дикий?

— Кабан дикий!

— Сам ти дикий! Він же лушпайки їсть!— і Любка уперіщила нахабного кабана рушником поміж вуха. Той, на прояв такої уваги, мотнув головою, та так, що ікла пролізли крізь відро.

— Ти ба?... І справді, дикий! А я думала, що Олексин вискочив.

— Ружжо давай! Патрони десь на полиці в макітрі. Пошукай!

Любка вбігла у сіни і спостерігала за непрошеним гостем крізь шпаринку у дверях. Кабан звільнився від поніжечиного відра і потюхав на город. Користуючись моментом, Грицько перебіг до хати, зарядив рушницю, розчинив вікно і зайняв оборону на підвіконні. Кабан облюбував рівненький рядок картоплі, опустив рило в крайній кущ і рушив уперед.

О! Це був чудесний плуг. Бадилля намотувалося на ікла, а скиби виверталися на два боки довгими кагатами. Під ставком картопля скінчилася й кабан підняв рило. Він почвакав пащекою, розвернувся й повів оранку у зворотньому напрямку. Рухаючись угору, рилатий вивертав скиби не менші, ніж рухаючись униз.

Грицько тримав приціл на крайньому кущеві й, коли кабан, зупинившись, зачвакав, із вікна гримнув постріл.

Неймовірна сила понесла дикого звіра до двору. Кури знялися в повітря і закружляли в хороводі, набираючи висоту, ніби збиралися у вирій. Кабан утаранився в собачу будку, розтрощив її на друзки, впав і засіпався.

Якби на Рябкові не новий ошийник і не якірний ланцюг, то він повернувся б до двору не раніше Другої Пречистої. Коли пес перестав скавучати, а пір'я уляглося на землю, Кирик вийшов із хати.

Цікаві сусіди, сполохані канонадою, зібралися біля воріт, обговорюючи пригоду.

— І везе ж людям. Така вишкварка у двір забігла.

— Чого вирячились? Околот несіть, смалити будемо.

Цілий тиждень на кутку тривав бенкет. Пили, співали та свіжину вихваляли. Нарешті доїли холодець із голови та ратичок, і по цьому подія стала забуватися. Кури потроху вже неслися, Рябко вигрібав останні трофеї зі схованок, а сусіди проходили мимо двору просто так, не заходячи на подвір'я. Навіть забуваючи запитати, як здоров'я, або кинути чергову фразу: «Ну й пече сьогодні!»

Та якось на порозі з'явився голова Товариства мисливців:

— Ти кабана вбив?

— Я.

— Плати штраф за порушення правил полювання.

— Та він же у двір зайшов, збитків наробив. Картоплю перерив і будку розламав. Кури он погано несуться.

— Це ти можеш поскаржитися у Держстрах, а штраф усе одно плати... за знищення рідкісного дикого звіра.

І тільки тепер Кирик згадав, що не запросив на свіжину голову Товариства.

Володимир ТКАЧЕНКО.

м. Сміла.

ТИГР І ЗАЄЦЬ

В'єтнамська народна казка

Якось біг заєць лісом і вскочив у глибоку яму.

— Як же я звідси виберуся? — зажурився вухань.

Незабаром біля ями зупинився тигр. Він облизався і сів на краю ями:

— Буде у мене гарний обід!

— Про який обід ти говориш?! — підстрибнув заєць. — Хіба не знаєш, що ось-ось упаде на землю небо і усіх розчавить?!

— Не знаю,— розгубився тигр.

— А ти послухай, як гуде вітер, подивися, як гнуться до землі дерева!

— То що ж мені робити?

— Ти можеш порятуватися так, як я. Стрибай у яму.

Переляканий тигр стрибнув у глибоку яму. Тут заєць підскочив до нього і почав лоскотати.

Тигр закрутився, завертівся на місці. А заєць не вгавав.

— Ану припини, вухатий! — гримнув тигр. — А то викину з ями і нехай небо на тебе падає.

Та заєць ніби й не чує.

— Я кому сказав? — ще грізніше мовив тигр. — Ще хоч раз торкнешся мене, полетиш звідсіля!

Заєць і цього разу не послухався.

Тоді тигр схопив вуханя і викинув із ями.

А зайцеві тільки того й треба.

— Спасибі тобі, о всемогутній, що допоміг вибратися з пастки! — подякував він тигрові. — Доведеться тобі сьогодні лишитися без обіду!

— То ти мене обдурив?! — заревів тигр. — Значить, небо не впаде на землю?

— Як упаде, то скажеш мені,— засміявся заєць та й побіг подалі від цього місця.

Переповів М. ВОРОЖБА.

Анатолій ВАСИЛЕНКО

ЗАГАДКИ

* * *

Ішла дівка Лепестина,
Розсипала намистини.
Вони в траву котилися,
При місяці світилися.
Сонце встало —
Позбирало.

(Роса.)

* * *

Зима прийде — воно біле.
Весна прийде — почорніле.
Літо прийде — побрижене.
Осінь прийде — пострижене.

(Поле.)

Тамара КОЛОМІЄЦЬ.

УСТАМИ ДИТИНИ

* * *

— Бабусю, а то правда, що люди — від мавп?

— Кажуть, що ніби правда.

— Але ти зовсім на мавпу не схожа!

* * *

— Мамуню, ти хочеш морозива?

— Не хочу.

— Ти точно знаєш?

— Точно.

— Ти так багато знаєш...

* * *

— Онучку, намалюй біля намету бабусю, маму, сестричку і себе.

— Ні, себе я малювати не буду.

— Чому?

— Бо я не вмію людей малювати.

* * *

— Сьогодні в садочку нас годували невідомо чим.

— Ну і як називалась та страва?

— Не знаю. Нам сказали їсти мовчки, бо дадуть добавку...

Олена КОВАЛЕВСЬКА.

м. Київ.

КРОСВОРД

Серпневого погожого дня зустрілися звірята на лісовій галявині під крислатим дубом.

— Я сьогодні повний кошик горішків ліщини назбирала! — похвалилася білочка.

— А я аж п'ять боровиків знайшов! — задоволено усміхнувся їжачок.

І тут на галявину придибав ведмедик.

— Ох! — застогнав він, сідаючи на пеньок. — Гарна пора — літо! Яких я вже тільки ягід не їв! І суниці, і журавлину, і чорниці, і малину... А сьогодні посмакувала мені... посмакувала... — позіхнув клишоногий та й заснув на пеньку.

Так і не дізналися звірята, чим ласував цього разу ведмедик. Назву цих ягід ви зможете прочитати у виділеній вертикалі, якщо правильно розгадаєте кросворд.

1. Зірка. 2. Рогатий, а не бик. 3. Птиця, яка запалила море. 4. Готуй воза взимку, а... влітку. 5. Огорожа.

Склав П. МИШКО.

ОПИСКИ САМОПИСКИ

АРХІХІТЕКТОР.

МУМУАРИ.

СОБІЦЯНКА.

ТИСКОТЕКА.

САЛОФІНАНСУВАННЯ.

ПАРНОКОРИТНІ.

МАЛОДІДНА СІМ'Я.

Василь МОМОТЮК.
с. Росошани на Чернігівщині.

●

МАРАЛЬНЕ ОБЛИЧЧЯ.

СІМЕЙНЕ САТАНОВИЩЕ.

ПРОДАТОК.

АЛКОРИТМ.

ГАВА-КОНЦЕРТ.

РОТОТЯГА.

НАДУРПРОДУКТ.

ЖИТТЯ-БИТТЯ.

БРИК МОДИ.

БОКАЛЬНЕ ТРІО.

Іван ТОКАРЧУК.
м. Камінь-Каширський на Волині.

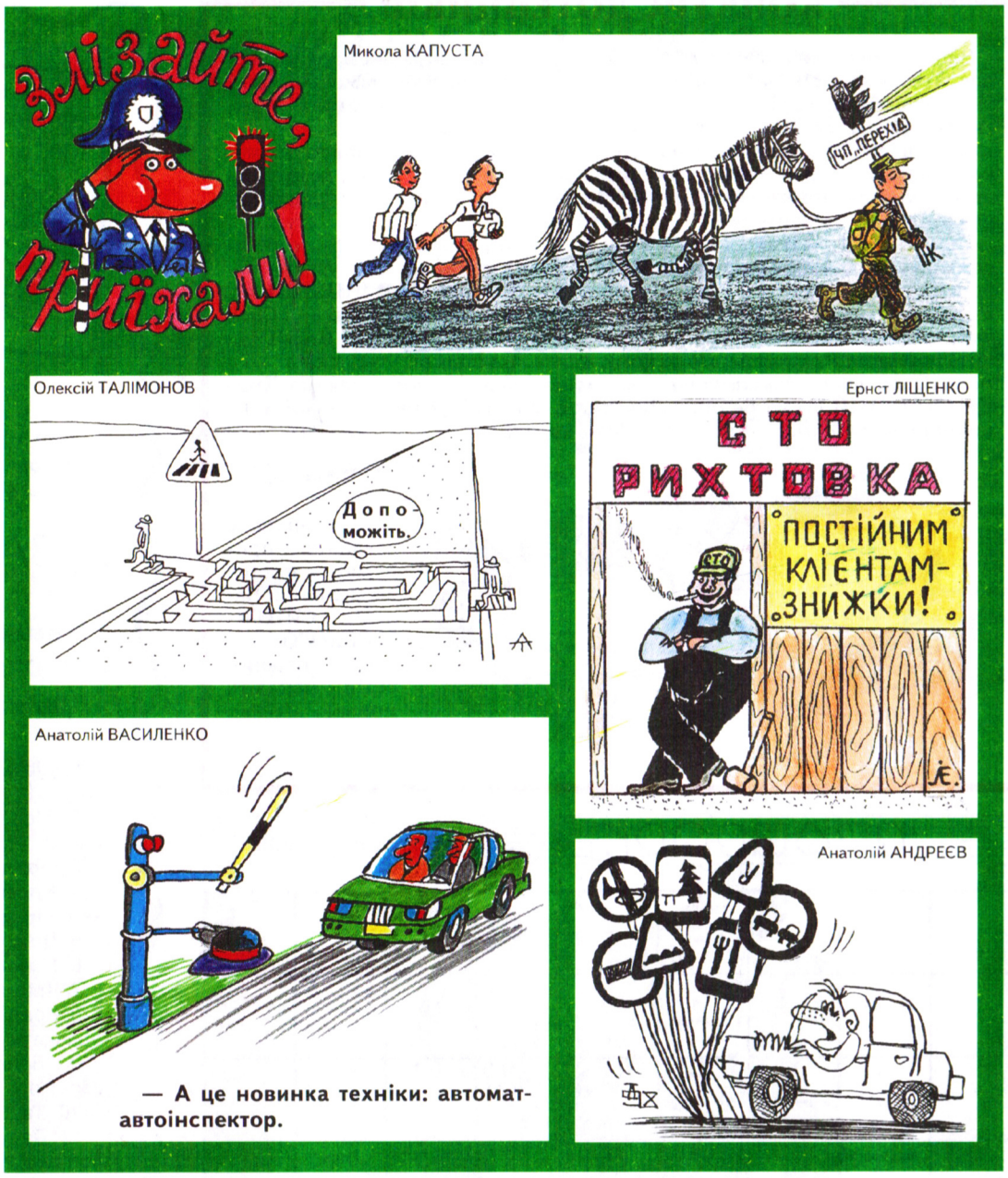

ФРАЗИ

◆ *Щоб не кусати собі лікті, ліпше прикусити язика.*

◆ *Носити камінь за пазухою – додаткове навантаження на серце.*

Роман КРИКУН.
м. Сокаль.

●

◆ *У цей день гра... не пішла, а скоріш – пошкандибала...*

◆ *Важко говорити, коли нема чого сказати. А коли є що сказати, – ще важче!*

◆ *Не можна ж увесь мак пускати на дулі! Треба ж хоч трошки і на пиріжки...*

◆ *Ну, добре. Топтали і розтоптували. Чоботи. А де ж у цей час були Ноги?!*

◆ *А чи варто брехні так пишатися, що вона дуже правдоподібна?!*

◆ *Ну а скільки виростити бур'янів, – ніхто не планує!*

Володимир ДАНИК.
м. Черкаси.

СТУДЕНТСЬКИЙ ГУМОР

***

— Дивно! Дуже дивно! У вас за попередні екзамени п'ятірки, п'ятірки і тільки п'ятірки,— дивується професор. А з мого предмета ви нічогісінько не знаєте!!! Як це можна зрозуміти?

— Вибачте, професоре, я думав, що екзамен буде аж завтра...

***

— Шановні студенти! Велике до вас прохання: ставте, будь ласка, свої «Мерседеси» ближче один до одного, бо викладачам нема де ставити свої велосипеди...

Надіслав Богдан ПРУТИК.
м. Ужгород.

***

На лекції з теорії механіки викладач одягнув окуляри і почав читати:

— Уявіть собі тривимірний об'єкт у формі паралелепіпеда, який встановлено на чотири моноциклічні агрегати... Іншими словами, щоб усім було зрозуміло, уявіть собі воза...

***

У студента останній екзамен. «Треба,— подумав,— заздалегідь купити пляшку, щоб відразу з однокурсниками відзначити». Купив. В одну кишеню поклав пляшку, в другу — шпаргалки і пішов на екзамен. Взяв білет. А руки тремтять. Він і упав на підлогу. Треба нагнутися, щоб дістати. А пляшка заважає.

Тоді студент дістав її з кишені і поставив на стіл.

Професор задоволено потер долоні:

— А огірочок є?

— Нема,— розгублено відповів студент.

— Тоді тільки четвірка...

Надіслав Віктор МАКСИМЕНКО.
м. Суми.

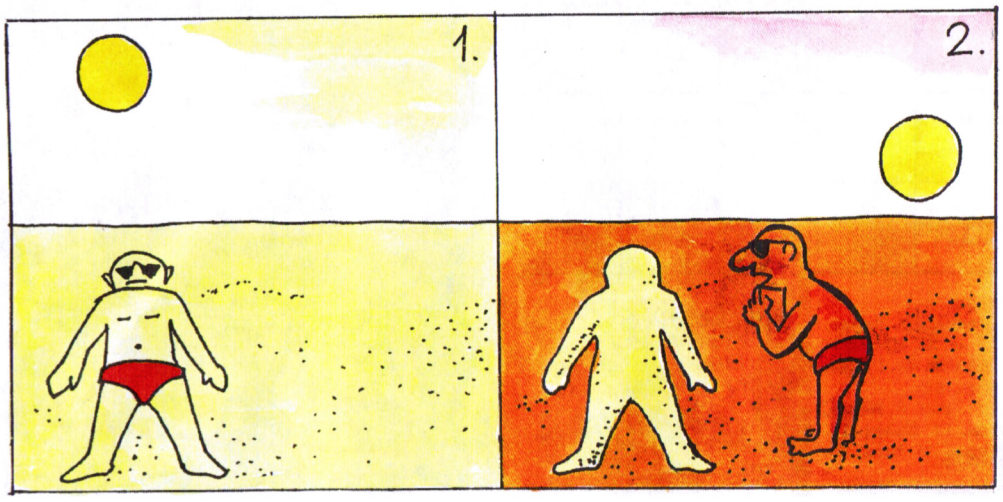

Василь ФЛЬОРКО

Василь КАЗАКОВ (наш читач із Боромлі)

Страшне перо не в гусака...

«У людей вуса, аби на них мотати, а от полуниці навпаки, вже вусами розмножуються».

«Відколи поета поклали на музику, муза у нього і не ночувала».

«Всім була гарна дівчина, тільки не Миколі».

(З учнівських творів).

«У команди не тільки геть оголені тили, оголена і її середина, але й спереду у неї турки нащупали слабке місце».

(Із футбольного репортажу).

Надіслав Флоріан БОДНАР.

КОНКУРС ДОТЕПНИКІВ

Знову зазвучали ангельські голоси представників різних партій: «Голосуйте за нас! Ми найчесніші, найсправедливіші! Обіцяємо!..» І чого тільки не обіцяють бідним виборцям! Правда, ті до цього вже ставляться скептично: «Нам знову на вуха локшину вішають».

А один із «представників електорату» вирішив зробити запас отих макаронних виробів — зняв із вух і розвісив на мотузці у дворі, де сусідка якраз сушила випрану білизну. Пам'ятаєте таку карикатуру Олександра Стрільця у «Перці» № 6?

Наші читачі, незважаючи на пору відпусток, і цього разу були активними, чим порадували членів журі. Після бурхливої дискусії названо переможців шостого туру. Ними стали: **Валерій МАР'ЯНЕНКО з с. Українки Апостолівського району, що на Дніпропетровщині** — *«Сусідка: «Гарна локшина! І якої це політичної партії?»»*; **Богдан БАБИЧ із смт Лопатина Радехівського району, що на Львівщині** — *«Сусідка: «А у мене, Петровичу, локшина ще з минулих виборів залишилася»* та **Дмитро СЕРЕДНІЙ із смт Великої Лепетихи, що на Херсонщині** — *«Все локшина та локшина... А коли ж будуть вареники?»*

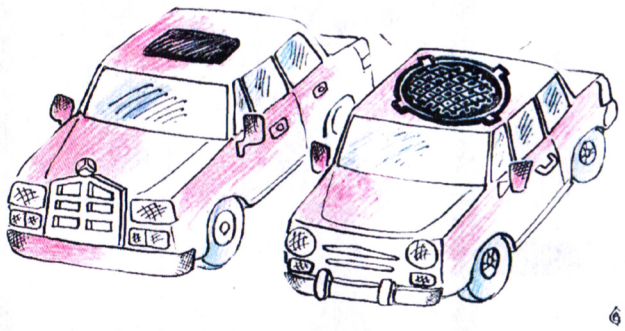

Вітаємо!

А тепер нове завдання: придумайте підпис до малюнка Валерія СИНГАЇВСЬКОГО.

На переможців чекають призи!

СКАНВОРД

Склав М. ШИПШИНА

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД «НАРОД СКАЖЕ, ЯК ЗАВ'ЯЖЕ», УМІЩЕНИЙ У «ПЕРЦІ» № 7

ПО ГОРИЗОНТАЛІ: 1. Запас. 5. Свято. 8. Плоди. 9. Ручка. 10. Личко. 11. Спека. 14. Доня. 17. Коза. 19. Гризота. 20. Мило. 21. Ліра. 22. Драбина. 23. Баба. 25. Чмих. 28. Макар. 31. Торби. 32. Імена. 33. Шинок. 34. Глина. 35. Альфа.

ПО ВЕРТИКАЛІ: 1. Заряд. 2. Почин. 3. Спас. 4. Поле. 5. Сила. 6. Яєчко. 7. Охота. 12. Принада. 13. Кропива. 15. Олива. 16. Ягода. 17. Калач. 18. Зірки. 23. Батіг. 24. Борги. 26. Мрець. 27. Хвала. 28. Миша. 29. Кінь. 30. Ріка.

ВІДПОВІДІ НА КРОСВОРД, ЯКИЙ НАДРУКОВАНО У ЦЬОМУ НОМЕРІ НА СТОРІНЦІ «ПЕРЧЕНЯ»

1. Сонце. 2. Жук. 3. Синиця. 4. Сани. 5. Паркан.

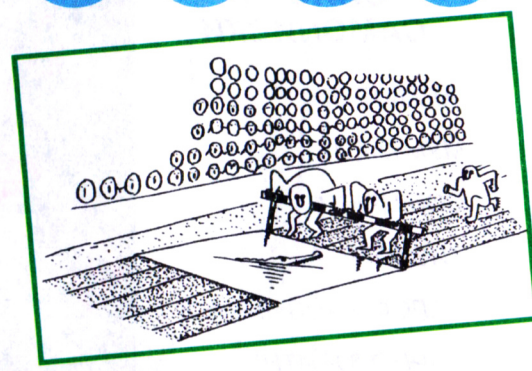

Рон КРЕЙМЕР (США)

ЛЮДИНА ЗА БОРТОМ!

або

Найкраща черговість порятунку пасажирів при корабельній аварії

1. Дівчатка, дівчата і незаміжні жінки.
2. Молоді розлучені жінки і молоді вдови.
3. Молоді заміжні жінки.
4. Вдови, яким дістався спадок, незалежно од їхнього віку.
5. Діти.
6. Пасажири, такі от, як я.
7. Крамарі, священики і військові.
8. Крадії, бандити, шахраї, митники, адвокати, податківці, дорожні поліцаї.
9. Банкіри, промисловці, торгівці зброєю.
10. Тещі.
11. Депутати, міністри і всякого роду політики.
12. Насамкінець, якщо буде місце, в рятувальні човни можна взяти й частину чоловіків тих жінок, які зазначені вище під пунктом 3.

Переклад із англійської.

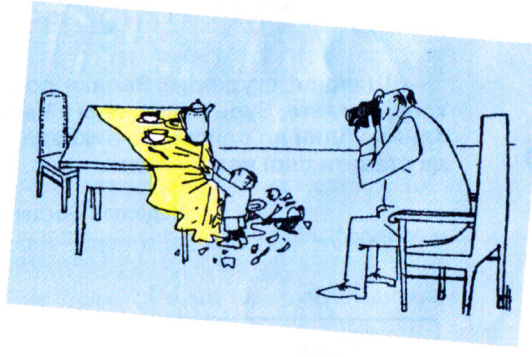

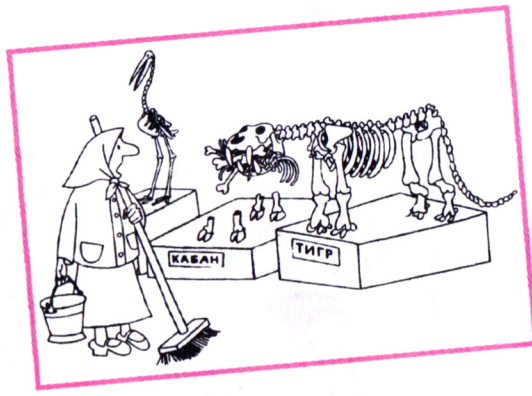

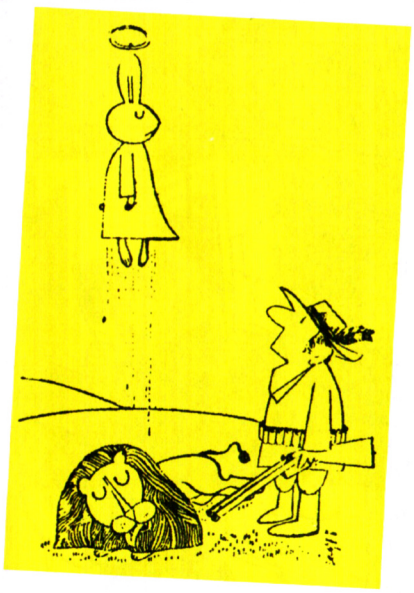

ТАК ПРОСТІШЕ

— Джованні, звідки у вас ця канарка?

— Купив на Канарських островах. Спеціально літав туди.

— Але ж таких пташок повно і в наших римських зоомагазинах!

— Може й так. Та чи ви пробували коли-небудь там припаркуватися?

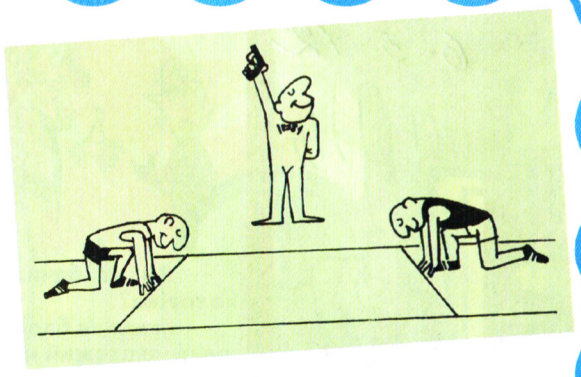

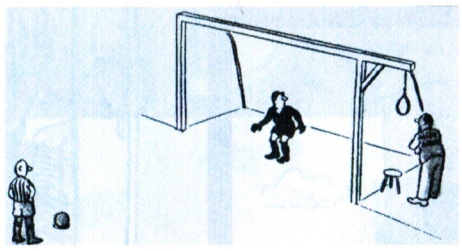

ТИ ДИВИ-НО!..

Фермерові Джімові треба піти до лікаря. Отож подався у сусіднє містечко, щоб помитися як слід. Але в купальні всі кабіни були зайняті; мав чекати цілу годину.

— Ти диви-но, скільки того люду щодня до лікаря ходить!— здивувався Джім.

БЕЗВИХІДЬ

Шотландія. В місті Абердайні — передвиборний мітинг іде. Кандидат на міського голову добирається до трибуни й починає:

— Дорогі пані та панове! Дорогі батьки! Дорогі друзі! Дорогі співгромадяни!

— А, чорт!— зітхає шотландець із публіки.— Усе подорожчало!

МІЖ ІНШИМ...

— Порадь,— звертається Річард до приятеля,— що мені робити: женитися на багатій, але уже в літах, удові, чи на бідній дівчині, яку я кохаю?

— Звичайно ж, на коханій дівчині. Найважливіше на цьому світі — любов!.. Між іншим, а що то за вдова і де вона живе?

ЗДИВУВАННЯ

Сандра заходить до сповідальні й починає сповідатися. Через годину пастор мимоволі вигукує:

— Чадо моє! Якщо ти тратиш стільки часу на сповіді, то коли ж устигаєш грішити?

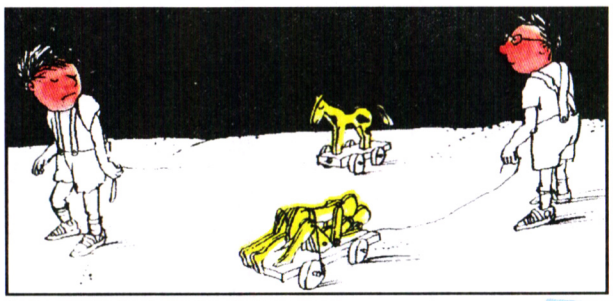

ОТ ІДІОТИ!

Гретхен їде автомобілем сільською дорогою. А два монтери лізуть на придорожній телеграфний стовп. Гретхен дивується:

— От ідіоти! Вони подумали, що я ніколи авто не водила!

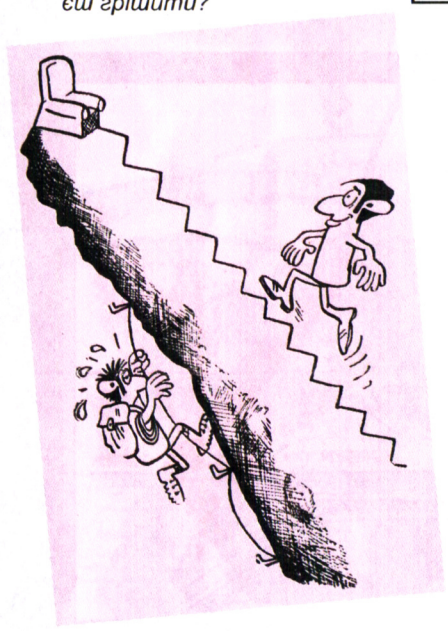

ЧЕРЕЗ ЧОЛОВІКА

— Лікарю,— скаржиться Джералдіна,— у мене дуже погано з нервами. І все через те, що мій чоловік часто буває у службових роз'їздах.

— А-а, зрозуміло. Ви його дуже любите...

— Та не в тім справа, лікарю. Живу у постійному страху, що раптом він неочікувано повернеться.

ПРИКМЕТА

— Сер, ви можете описати того злочинця?

— Так. Худорлявий, високий, густий чуб, пишні вуса та борода...

— Чоловік чи жінка?

ТОЧНА ВІДПОВІДЬ

— Коли поїзд прибуває до Мюнхена?

— Одразу ж за локомотивом, пане.

Смішинки підготував Д. МИТЮК.

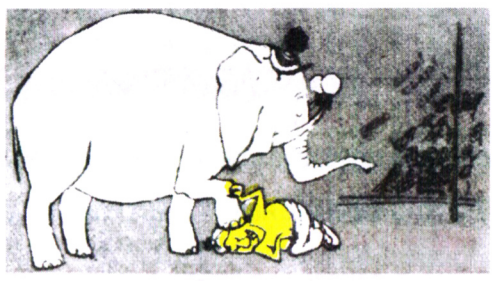

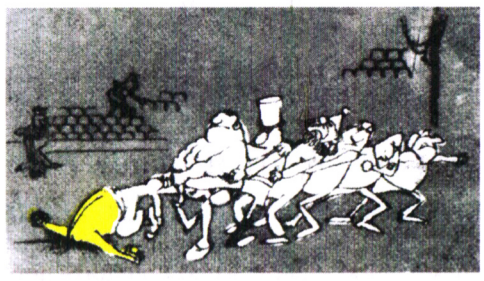

ПЕРЕЦЬ № 8 (1579)

Головний редактор Михайло ПРУДНИК.

Редакційна колегія: Анатолій ВАСИЛЕНКО, Юрій ІЩЕНКО, Олексій КОХАН (головний художник), Дмитро МОЛЯКЕВИЧ.

Засновники: видавництво "Преса України" та редакція журналу "Перець".

Зареєстровано Держкомітетом по пресі України. Свідоцтво КВ№ 736 від 20.06.1994 р.

Видавництво "Преса України".

Редакція не завжди поділяє думки автора. Листи, рукописи, малюнки не рецензуються і не повертаються. При передруку посилання на "Перець" обов'язкове.

До відома авторів! Для своєчасного отримання гонорару прохання разом із творами надсилати копію довідки про присвоєння ідентифікаційного номера та вказати дату народження.

Здано до набору 27.08.2007. Підписано до друку 04.09.2007. Формат 70x108/8. Папір офсетний № 1. Офсетний друк. 2,8 умовн.-друк.арк. 14 умовн.фарб.-відб. 4,1 обл.-вид.арк. Тираж 8660 прим. Зам. 0110708. Ціна договірна.
© "Перець" 2007 р.
Видається з квітня 1922 року.

Виходить раз на місяць.

Адреса редакції: 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Телефони: приймальні 454-82-14, факс 234-35-82, художнього відділу 454-81-24.

З питань реклами і розповсюдження журналу звертатися за телефоном: 454-81-13.

Internet: http//uamedia.visti.net/perez/

Для телеграм: Київ Перець.

Видавництво "Преса України". 03047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.

Індекс 74393

16 сторінка

Анатолій ВАСИЛЕНКО

Леонід ТЕЛЯТНИКОВ

— Ви не бачили мого чоловіка?
— Бачили в барі, але він щось не схожий на себе...

Анатолій ВАСИЛЕНКО

— Закони приймаєте?
— У першому читанні!

Віктор ПОПОВ

Володимир АДАМОВИЧ

Василь ФЛЬОРКО

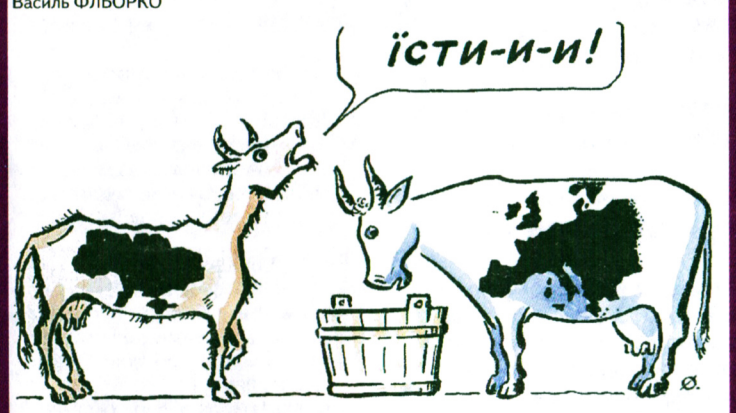

Олег СМАЛЬ

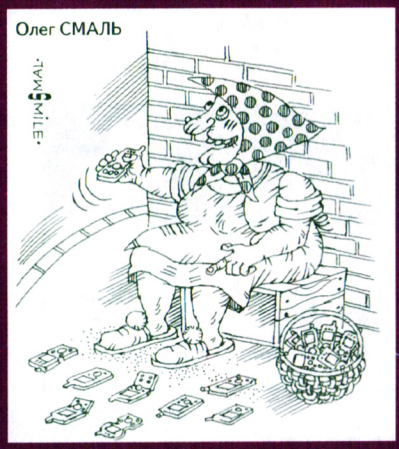

Микола КАПУСТА

Анатолій ВАСИЛЕНКО

—А вас, лікарю, ми в першу п'ятірку запишемо.

Валерій ЧМИРЬОВ (тема Володимира Адамовича)

— Ти глянь, уже сонце заходить!
— Ні, Васю, то вже сходить!

ДОРОГІ ЧИТАЧІ!

ТИМ, ХТО НЕ ЗМІГ, НЕ ВСТИГ ЧИ ЗАБУВСЯ ПЕРЕДПЛАТИТИ «ПЕРЕЦЬ», НАГАДУЄМО:
ЦЕ ВИ МОЖЕТЕ ЗРОБИТИ І СЬОГОДНІ.
ЯКЩО ОФОРМИТЕ ПЕРЕДПЛАТУ ДО 5 ЧИСЛА ПОТОЧНОГО МІСЯЦЯ, У НАСТУПНОМУ ОТРИМАЄТЕ ЖУРНАЛ.
ІНДЕКС 74393.

Будемо щиро вдячні, якщо порадите передплатити журнал і своїм друзям, знайомим, родичам, сусідам.

БУДЬТЕ З «ПЕРЦЕМ»! СМІЙТЕСЯ НА ЗДОРОВ'Я!

4 820012 960675 08